Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ — ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΙ, συνέχισε ὁ καθηγητής, ἔχουμε ἐμπρός μας τὸν τρομερὸ δαίμονα ποὺ γυνε αἰτία νὰ τρομοκρατηθοῦν τὰ μέρη αὐτὰ καὶ νὰ πενθήσουν βαρειά. Ποιὸς ξέρει ἀπὸ πότε χρονολογεῖται τὸ πορτραῖτο αὐτό... Πάντως, ὁ νέος ποζάρισε στὸ φωτογράφο πρὶν γίνει βρυκόλακας. Ἂς ἀφήσουμε ὅμως κατὰ μέρος τὴν τεχνοκριτική. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει, εἶνε ἡ κρύπτη τοῦ βρυκόλακα κι' ἡ κρύπτη αὐτὴ βρίσκεται πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ πορτραῖτο.

— Εἶνε δυνατόν; ρώτησε ὁ Ἰωνάθαν.

— Ἀναμφιβόλως, φίλε μου. Στὸ μέρος αὐτὸ βρήκαμε χτὲς τὸ βράδυ τὴν ἐγγονή μου. Τί τὴν ἐτράβηξε ἐδῶ; Ὄχι βέβαια τὸ πορτραῖτο. Ἀλλὰ κάτι ποὺ κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτό. Δὲν εἶνε ἄλλωστε πρώτη φορὰ ποὺ μιὰ μεγάλη εἰκόνα χρησιμεύει ὡς σκέπασμα, ὡς θυρὶς μιᾶς εἰσόδου καταπακτῆς. Ἔχω ξαναδεῖ τέτοιες κρύπτες. Τὸ πᾶν συνεπῶς εἶνε νὰ παραμερίσουμε τὴν εἰκόνα αὐτή.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἔπιασε τὴν εἰκόνα μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ προσπάθησε νὰ τὴν μετακινήση.

Δὲν κατάφερε ὅμως τίποτε.

Ἡ εἰκόνα ἦταν γερὰ καρφωμένη, βιδωμένη ἴσως στὸν τοῖχο.

Τὰ μάτια τοῦ καθηγητοῦ ἀστράψανε.

— Βλέπετε ὁλοπτὸν πῶς εἶχα δίκηο; μᾶς εἶπε. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἔχει τὸ λόγο της ποὺ εἶνε τόσο γερὰ καρφωμένη στὴ θέσι της. Δὲν συμβαίνει ἀσφαλῶς τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὶς ἄλλες εἰκόνες.

Ὁ Ἰωνάθαν πλησίασε ἕνα ἄλλο πορτραῖτο καὶ τὸ μετακίνησε ἀπ' τὴ θέσι του μὲ μεγάλη εὐκολία.

— Αὐτὸ εἶνε, εἶπε ὁ καθηγητής. Ἡ μεγάλη αὐτὴ εἰκόνα κρύβει τὴν εἴσοδο κάποιας μυστικῆς καταπακτῆς.

— Καὶ πῶς ἀνοίγει; ρώτησα.

— Πρέπει νὰ ὑπάρχη κάποιο μυστικὸ ἐλατήριο, εἶπε ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ.

Καὶ συγχρόνως ἄρχισε νὰ ἐξετάζη μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν κορνίζα της.

— Περίεργο! ψιθύρισε σὲ λίγο. Δὲν βλέπω κανένα μυστικὸ κουμπί. Κι' ὅμως θὰ ὑπάρχη.

Εἴχαμε πλησιάσει πολὺ κοντὰ στὴν εἰκόνα, τόσο ἐγώ, ὅσο κ' ὁ Ἰωνάθαν. Τὸ βλέμμα μας ἀναζητοῦσε παντοῦ τὸ κουμπὶ ποὺ θὰ ἔκανε τὴν εἰκόνα ν' ἀνοίξη ὅμοια μὲ πόρτα, ἀφίνοντάς μας ἐλεύθερο τὸ δρόμο πρὸς τὴν καταπακτή.

Τὶς στιγμὲς αὐτὲς ποὺ τὰ μάτια μας ἐρευνοῦσαν παντοῦ πυρετωδῶς, ἡ καρδιές μας ἦσαν βαρειὲς καὶ ἡ ἀγωνία μας μεγάλη.

Μᾶς ἔπιανε ζάλη στὴ σκέψη, ὅτι σὲ λίγο θ' ἀντικρύζαμε τὸν βρυκόλακα.

Κι' αὐτὴ τὴ φορά, ὁ τρομερὸς ζώνεκρος δὲν ἦταν ὅπως ὁ πατέρας του, ἕνας ἀπαίσιος γέρος.

Ἦταν ἕνας νέος ἐξωτικῆς ὀμορφιᾶς, ἕνα παιδὶ σχεδόν.

Τί μποροῦσε ὅμως νὰ γίνη;

Ἔπρεπε νὰ πάρη τέλος ἡ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία, ποὺ τράβηξε τόσο καὶ στοίχισε τὴ ζωὴ σὲ τόσους ἀθώους ἀνθρώπους.

Κυττάζοντας τὸ πορτραῖτο τοῦ γυιοῦ τοῦ καπετὰν βρυκόλακα, εἶδα ἔξαφνα κάτι ποὺ μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι. Τὸ μεγάλο ρουμπίνι ποὺ στόλιζε τὸ ξίφος τοῦ νεαροῦ εὐγενοῦς, ἦταν ἀληθινό. Τόσο καλὰ ὅμως καὶ μὲ τέτοια τέχνη τοποθετημένο, ὥστε δύσκολα μποροῦσε νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κανείς.

Χωρὶς νὰ χάνω καιρό, ἔδειξα τὸ ρουμπίνι στὸν Βὰν Ἔλσιγγ.

Ὁ καθηγητὴς τοὔρριξε μιὰ ματιὰ κι' ἔτριψε μὲ ἱκανοποίησι τὰ χέρια του.

— Θαυμάσια! εἶπε. Κυρία Ἄρκερ, ἀγαπητή μου κυρία Ἄρκερ, ἔχετε μάτι λυγκός. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ κουμπὶ ποὺ ζητούσαμε τόσην ὥρα.

— Εἶνε δυνατόν; ρώτησα.

— Εἶνε ἀναμφίβολο. Σᾶς εἶπα, ὅτι ἔχω δεῖ καὶ ἄλλοτε μυστικὲς καταπακτές. Τὸ κουμπὶ ποὺ ἀνοίγουν, τὸ τοποθετοῦν πάντα σ' ἕνα μέρος ποὺ κανεὶς δὲν τὸ φαντάζεται. Ἄλλωστε αὐτὸ θὰ τὸ ἐξακριβώσουμε ἀμέσως. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ πιέσουμε τὸ ρουμπίνι....

Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε.

Φαίνεται πὼς χλώμασα συγχρόνως, γιατὶ ὁ καθηγητὴς μὲ χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲν πρέπει νὰ λυπηθῆτε τὴν τελευταία στιγμή, κυρία Μίνα. Ὁ Θεὸς μᾶς ὡδήγησε ἐδῶ. Ἔχουμε καθῆκον νὰ δώσουμε ἕνα τέλος στὴν τρομερὴ ὑπόθεσι, στὴν ὁποία ἀναμιχθήκαμε πάλι ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Διῶξτε τὴν ταραχή σας. Γενῆτε τολμηρὴ καὶ ψύχραιμη, ὅπως σᾶς ἤξερα πάντα.

Ὁ καθηγητὴς εἶχε δίκηο.

— Σᾶς ζητῶ συγνώμην, τοῦ εἶπα, γιὰ τὴ στιγμιαία ταραχή μου. Ναί, ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει. Πρέπει νὰ τελειώνουμε.

— Καλή μου, κυρία Μίνα! Ἔχετε γενναία καρδιά... Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἑτοιμάστε τὰ ὅπλα σας, ἂν καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ παραστῆ ἀνάγκη νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε.

Σταθήκαμε ἕτοιμοι νὰ πυροβολήσουμε.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε.... Χτυποῦσε δυνατά, τόσο δυνατά, ποὺ ἄκουγα τοὺς χτύπους της.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ κατόπιν σήκωσε τὸ χέρι του κι' ἐπίεσε τὸ ρουμπίνι.

Κρατούσαμε ὡς καὶ τὴν ἀναπνοή μας.

Ἕνας μεταλλικὸς ἦχος ἀκούσθηκε, σὰν νὰ γύριζε ἀργὰ—ἀργὰ κάποιο χαλύβδινο ἐλατήριο κι' ἔξαφνα τὸ μεγάλο πορτραῖτο μετακινήθηκε κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀφίνοντας ἐλεύθερο στὸν τοῖχο ἕνα σκοτεινὸ ἄνοιγμα.

Αὐτὸ κράτησε ἀρκετὰ δευτερόλεπτα.

Τὸ πορτραῖτο σταμάτησε τέλος πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, σ' ἀρκετὸ ὕψος. Κι' ἐμπρός μας ὑπῆρχε τώρα ἀνοιχτὴ μιὰ τετράγωνη τρύπα, ὅμοια μὲ παράθυρο.

Ὁ καθηγητὴς ἔσκυψε καὶ κύτταξε μέσα σ' αὐτή.

— Σκαλοπάτια! μᾶς ψιθύρισε. Κυττᾶχτε....

Πλησιάσαμε καὶ εἴδαμε πραγματικὼς μιὰ στενὴ σκάλα, χτισμένη ἀνάμεσα στὸν παχὺ μεσότοιχο. Ἡ σκάλα αὐτὴ εἶχε ἀρκετὰ πέτρινα σκαλοπάτια καὶ προχωροῦσε πρὸς τὰ κάτω.

— Ποῦ νὰ ὁδηγῆ ἄραγε; ρώτησα σιγά, σὰν νὰ φοβόμουν μήπως ξυπνήσω τὸν κοιμισμένο βρυκόλακα.

— Στὰ θεμέλια τοῦ πύργου ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ καθηγητής. Πρέπει νὰ κατέβουμε. Ἔχουμε εὐτυχῶς τὰ ἠλεκτρικά μας φανάρια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΚΑΤΑΚΡΕΟΥΡΓΗΣΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ
(Παλιά, σπανία χαλκογραφία).

Ἡ Στεφανιὼ γυρίζει καὶ κυττάει τὸν Παναγῆ στὰ μάτια... Κι' ἀρχίζει τὸ τραγοῦδι. Γλυκά, γλυκά, Παθητικά....

Ὁ Παναγῆς δὲν βαστιέται πειά. Σηκώνεται καὶ πάει μπρὸς στὸν κὺρ-Ἀπόστολο.

— Τί θές, παλληκάρι μου; τοῦ λέει ὁ γέρος.

— Δὲν εἶνε, ἀλήθεια, μήτε τόπος, μήτε ἡ στιγμή, μουρμουρίζει ὁ Παναγῆς, μὰ πῶς νὰ στὸ μολοήσω;... Ἡ Στεφανιὼ κι' ἐλόγου μου...

— Τελείωστο, λοιπόν, λεβέντη μου... ἀγαπιόσαστε;... Αὐτὸ ἤτανε;... Ἄντε, πάρτηνε, μὲ τὴν εὐχή μου... Φτάνει νὰ θέλη κι' ἡ μάνα σου.

Ἡ κυρὰ Μαργκὼ ἄνοιξε κιόλας τὴν ἀγκαλιά της κι' ἡ Στεφανιὼ ἔτρεξε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι. Ὁ Παναγῆς κερνάει ἕνα γύρο γιὰ νὰ πιοῦν «στὶς χαρές τους», ἔπειτα πάει κοντὰ στὴ Στεφανιώ, γεμίζει ἕνα ποτῆρι καὶ τῆς τὸ δίνει.

Ἡ Στεφανιὼ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ μάτια του, πίνει καὶ τοῦ δίνει πίσω τὸ μισό. Ποιὸς πρόφτασε καὶ τὸ εἶδε; Μιὰ καὶ κάτω τ' ἀπόπιε ὁ Παναγῆς κι' ἔπειτα, πιάνοντας ἀπὸ τὴ μέση τὴν καλή του, πῆρε, ὅπως κεῖνο τ' ἀνοιξιάτικο πρωΐ, τὸ τραγοῦδι:

Κι' ἀπὲ σὰ ρθοῦνε πάλι τὸ χειμῶνα
τὰ κρύα κι' ἡ βροχές, μὲ μιὰ μισὴ
θὰ πίνουμε στὸ τζάκι μπρὸς τὰ βράδυα
ὅλο τὸν ἥλιο μέσα στὸ κρασί.